

de despotiske Tendenser, som raadede hos det Parti, hvortil Klageren hørte, og paa dette Partis Mening om, hvad det kunde byde Vælgerne. Det fremhæves nu med Rette, at det maatte gjøre et ugunstigt Indtryk paa Vælgerne, naar den saaldne Kandidat slet ikke yttrede sig om, hvad der saaledes af Modkandidaten under Bifald fra Forsamlingens Side var fremført, idet man, efter hvad der er oplyst, maa antages ikke at have lagt Mærke til, at Klageren forjæves begjærte Ordet for at tage til Gjenmæle.

Vel er det nu rigtigt, hvad der er anført, at mange Vælgere komne til Valgstedet med en bestemt forudfattet Mening om, hvorledes de ville stemme, men det er paa den anden Side ligesaa afgjort, at der gives Vælgere, som først under Forhandlingernes Gang og ledede af det Indtryk, de derved modtage, danne sig en Mening om, hvilken Kandidat de ville foretrække, og det ligger nær at antage, at det uheldige Indtryk, som Forsamlingen kan antages at have faaet af Klageren og dennes politiske Meningsfæller ved de fremkomne og paa Grund af Ordets Negtelse ikke imødegaaede stærke Angreb i Forbindelse med Klagerens fuldstændige Tausshed om en for Valgkredsens Behoere særdeles vigtig Sag, for hvilken Modkandidaten havde yttret sin store Sympathi, maa have bevirket, at et større eller mindre Antal Vælgere enten overhovedet har undladt at stemme eller at stemme paa Klageren og da har foretrukket Modkandidaten. Da det for at forandre Valgets Udfald kun var nødvendigt, at 7 af de Stemmer, som den valgte Kandidat fik, vare saaldne paa Klageren, finder Udvalgets Flertal i Genhold til det ovenfor Udvalgte, at det ikke vilde være forsvareligt at stadfæste dette Valg, og det skal derfor indstille: at Valget i Odense Amts 3die Valgkreds ikke godkjendes.

Mindretallet (Klein og Rimestad) maa derimod anse den fremsatte Indsigelse mod Valget for ganske ubespiet. Idet vi med Hensyn til de øvrige af Klagerne fremsatte Anker kunne henholde os til Flertallets Bemærkning om, at disse have viist sig blotte for al Grund, skulle vi med Hensyn til Bemærkningerne om, at Formanden for Valgbestyrelsen har negtet den saaldne Kandidat Ordet, for i Anledning af et Spørgsmaal, der var rettet til den valgte Kandidat, at udtale sig „om Jernbanefagen“, bemærke følgende. Den af Formanden truene Fremgangsmaade gif i det Væsentlige ud paa først at give hver af Kandidaterne Leilighed til at udtale sig for Vælgerne, saa ofte de maatte ønske det, og derefter, naar man var naaet til det andet Stadium af Forhandlingerne, nemlig Interpellationernes, som Regel kun at give den Kandidat Ordet, til hvem en Interpellation var rettet, dog at der, naar dennes Indhold eller Besvarelsen deraf maatte give

den anden Kandidat en særlig Opfordring til at udtale sig f. Ex. overfor et paa ham personlig rettet Angreb, undtagelsesvis kunde gives ham Ordet hertil. Det er nu vistnok saa langt fra, at denne Fremgangsmaade kan anses for at være i Strid med Forfkrifterne i den paagældende Paragraf af Valgloven (§ 35), at den tværtimod synes at hvile paa en meget rimelig Forstaaelse deraf. Naar denne Paragraf forekriver, at Valgkandidaterne skulle have Udgang til 1) at udtale sig for Forsamlingen og 2) til at besvare de Spørgsmaal, som de Tilstedeværende maatte forelægge dem, og dernæst — efter en Bemærkning om, at Formanden leder Forhandlingerne — fastsætter, at Ordet skal gives Kandidaterne efter deres Navnes Bogstavfølge, og at ingen Forespørgsel maa stilles til nogen af dem, før alle Kandidaterne og en af hver Kandidats Stillere een Gang have haft Leilighed til at udtale sig — da ligger det meget nær at forstaa disse Forfkrifter saaledes, at det, som en Valgkandidats Ret gaar ud paa, er dels at udtale sig selvstændig i det Mindste een Gang, dels at besvare de Forespørgseler, der rettes til ham, men ikke paa, efter at han har haft fornøden Leilighed til selvstændig at udtale sig, at kunne forlange Ordet paa et hvilket som helst Stadium af Forhandlingerne, navnlig ogsaa for at besvare eller udtale sig over Spørgsmaal, der ikke ere rettede til ham —, med mindre disse eller deres Besvarelse maatte afgive en ganske særlig Anledning dertil. Havde det været Paragrafens Mening, at hver af Kandidaterne skulde have en ubetinget Ret til at udtale sig paa ethvert Stadium af Forhandlingerne, var det overflødig og ukorrekt særlig at fremhæve deres Ret til at besvare de til dem rettede Spørgsmaal, thi denne Ret vilde da ligefrem være indbefattet under hin. Den Indvending, at herefter den ene Kandidat vil kunne komme til at udtale sig oftere end den anden, forekommer os ikke at have nogen som helst Betydning, da dette er en ligefrem Følge af, at der rettes flere Spørgsmaal til ham end til den anden, og det tilmed i Reglen vil staa i enhver Kandidats Magt at foranledige de samme Interpellationer stillede til sig. Men, om man nu end vil antage, at ogsaa en anden Fremgangsmaade lader sig forene med Valglovens Ord, maa det dog anses utvivlsomt, at den brugte ikke er i Strid med nogen af Bestemmelserne i Loven, og at Formanden, der skal lede Forhandlingerne, altsaa har været berettiget til at indrette sin Ledelse paa denne Maade. Men, naar saa er, synes det os utilstedeligt at kuldaste Valget af denne Grund, selv om man maatte finde — hvad vi efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke gjøre —, at Formanden ved sin Ledelse af Forhandlingerne ikke har viist den Konduite, som man maatte ønske. Ved saaledes at oplaste sig til Overleder af Forhandlingerne, vilde Thinget komme ind paa en Ve-